

Nar, før Ministeriet traadte ud i Grundlovsbrudet, selv da gav man en Finantslov, der paa de ordinære Udgiftsposter var betydelig større end Gjennemsnittet af de nærmest foregaaende Aars, og at i Gjennemsnit ere de Bevillinger, man saaledes har givet til dette Ministerium, der paa den Maade var traadt op mod den almindelige Valgret og Folkethinget, gennem 10 Aar tre Gange saa store — 37 Millioner mod 12 Millioner — som i den sidste Periode af Absolutismen, 17 Millioner i Gjennemsnit mere end i den nationalliberala Rigsraadsperiode til 1863 og 7 Millioner mere end i den Periode, der fulgte umiddelbart efter den nuværende Grundlovs Vedtagelse. Det er ikke blevet modsaagt, der er ikke Nogen, der kan rolle derved, det er Udbrug af Statsregnskaberne, ikke sammenfittret af de forskjellige Bevillingslove. Jeg har dernæst paavist, hvorledes Ministeriet ved sin Færd har gennem sine halsbrækkende Fortolkninger af saa godt som alle de Paragrafer, der hjemle nogen Ret for Folkethinget som saadant og nu ogsaa for de enkelte Medlemmer som saadanne, søgt at grave op forfasteede Grundlovsforslag fra den Kamp, hvori den nuværende Conseilspresident tog saa levende Del, fra 1864—66, hvorledes det nu regierer paa de forfasteede Forslag og nu kommer her for at faae alle disse halsbrækkende Fortolkninger stadfæstede. Det foreliggende Forslag har Ingen uvøbet at tage i Forsvar, Ingen, ikke en Gang Conseilspresidenten, thi han sagde i Gaar, at han erkjendte ogsaa, at det var bedst, om man brugte Grundloven, saaledes som Forudsætningerne vare i 1865—66. Han kunde have spøiet til, saaledes som Grundloven er, og saaledes som den bevislig har været brugt i al den Tid, vi have haft den, udenfor de Tilfælde, da den ærede Minister har faaet Øjst til at komme i Konflikt med Folkethinget. Jeg paaviste nemlig, at af 36 Aars Finantslove havde vi faaet 33 vedtagne, og kun 3 af disse havde været i Føllesubvalg. Jeg skal derfor ikke komme ind paa det foreliggende Forslag; det er et dødsfødt Forslag, som det er ubegribeligt, at Nogen, som er ved sin hunde Sands, har kunnet fremlægge for Folkethinget til Forhandling. Det har givet os og vil maaft give os yderligere Anledning til at skrive Ministeriets Syndereregister, og det anser jeg for særdeles nyttigt, ikke overfor Ministeriet, heller ikke indbyrdes overfor Folkethinget, men overfor Indland og Udland, for at man kan vide, hvorledes det danske Folk er, og hvorledes dets nuværende Regjering ser ud. Lovforslaget — hold fast paa

det — gaar ud paa en fuldstændig Tilintetgørelse af Folkethingets Bevillingsret, det er en fuldstændig Tilintetgørelse af den frie, frugtbare Forhandling mellem Folkets Repræsentanter og Regjeringen om Stats-husholdningen, som hidtil har fundet Sted, og det er den mest afgjørende Henlæggelse af al Bevillingsmyndighed i Landstingets Flertals Haand. Det er en Fastsettelse af et saadant Regjeringsystem som f. Ex. det, vi have. Det mest reaktionære Regjerings-system skal gøres permanent ved dette Forslag. Tag Exemplet fra i Fjor, da der var 2 til 300 Endringer Regjeringen og Folkethinget imellem. Omtrent alle disse Endringer kunde være gaaede ind til Ministeriets Lotteri, altsaa imod Folkethingets Anskuelse, og Ministeriet kunde da ved sine Lodrækninger have faaet de halve af dem optagne, saa skulde de have været gyldige, og det Andet var blot blevet udset. Kultusministerens store Museum, hans polytekniske Lærestanstalt og alle hans Byggeføretagender, som naturligvis vilde vrimle ganske anderledes frem, naar vi havde en saadant Lov, Rigsministerens Forslangender om alle mulige Ting, til Føstninger og alt Andet — Ministeriets Bemær i Landstinget bevilge dem, Folkethinget holder sig til sit Tidligere, Sagen gaar med en Forskjel paa 400 Punktter maaft til Lotteriet, og Ministeriet faar sandsynligvis det Halve, medens den anden Halvdel gjemmes til næste Aar. Dermed er enhver som helst Ret forspunden, som Repræsentanterne for de almindelige Statteydere ville udøve paa noget som helst Punkt af vort Finantsvæsen her til Lands. Det er et saadant Forslag, Ministeren har troet at kunne forelægge os. Jeg kaldte det i mit forrige Foredrag en Haan; de maa kalde det værre eller bedre for mig, naar man blot fastholder selve Karakteren af et saadant Krav. Naar man skulde tage en Forsatningskamp op, hvad der er faldet enkelte Ytringer om, naar man nu skulde optage en virkelig Forhandling om en Grundlovsforandring, er der leilighedsvis faldet Ytringer om, at Oppositionen skulde reise Uni-Grundlovens Fane og saa kæmpe under den. Det er imidlertid kun leilighedsvis kommet frem og giver mig derfor ikke Anledning til nærmere at udtale mig derom. Jeg vil kun sige, at jeg anser Uni-Grundloven for væsentlig bedre end den nuværende og for at være Folkets moralste Ret, men jeg anser Tidspunktet for at være i høieste Grad uheldigt til at reise nogen Kamp om Forsatningsforandringer fra den ene eller den anden Side. Jeg anser det dernæst, jeg gjentager det, for den mest ab-